

Homolína

Társadalmi, színházi és művészeti hetilap : Szerkeszti: Magyar László

II. évf.

S

Z

E

G

E

D

1

9

2

9

Á

P

R

I

L

I

S

6

Iksz urat beidézte a rendőrség

Borotvával föl vágta az ereit egy szegedi szobrász

A fejére pottyant és 13.000 verset írt

A Névtelen Pék szobra

Megjöttek Sevillából a szegedi argonauták

A marnei hidon (Tárca)

Jóska, a pikkoló cikket írt

Képek a szegedi korzóról

Társadalmi és színházi riportok, versek

tréfák, fényképek

15. sz.

Memória

Illusztrált társadalmi, színházi és művészeti hetilap - Felelős szerkesztő: Magyar László

Előfizetési díj egy hónapra 1'60 P. negyedévre 4'60 P. fél évre 9- P. egész évre 18- P.

Szerkesztőség: Oroszlán ucca 4. III. em. 9. Telefon: 18-12.

Kiadóhivatal: Tisza Lajos-körút 71. szám. Telefon: 8-95.

M e g j e l e n i k m i n d e n s z o m b a t o n d é l u t á n .

Pékváros

A Névtelen Pék szobra

A napilapok nemrégben foglalkoztak a kenyérráak váratlan emelkedésével és beszámoltak annak az árelemző vizsgálatnak az eredményéről is, a melyet a polgármester utasítására dr. Pálffy József tanácsnok, az előljáróügyi ügyosztály vezetője végzett Scultéty Sándor főszámvő, Milota János kenyérgyáros, a városi volt kenyérgyár volt vezetőjének és néhány szegedi pékmesternek a „közbenjöttével” Az áranalízálás eredménye — mint azt a hivatalos jelentés megállapította — teljes mértékben tisztázta a pékeket és megcáfolta a kartellszerű árdrágítás vádját. Kiderült ebből az analízisből, hogy a szegedi pékek súlyos deficittel birkóznak a győzelem minden reménye nélkül, hogy önzetlen áldozatot hoznak, amikor kenyéret sütnek és annak kilóját negyven-

nél is több fillérért ajándékozzák oda az elégedetlen és mindig zugolódo fogyasztó közönségnek. Kétséget kizáró módon állapították meg a vizsgálóbiztosok, hogy a pékek egyetlen tizedfillérrel sem adhatják olcsóbban a keneret, hogy a szegedi kenyérráak a legalacsonyabbak az egész világon, egyszerűen, hogy Szegeden az aranykor szakadt minden áldásával a jogtalanul és alaptalanul panaszkozó publikumra. Szinte ingyen hull a nép kosarába a frissen sült, rózsaszínűre féslett, illatos szegedi cipő, mert az a pénz, amit a pékek kérnek érte, igazán számításba sem jöhet.

Olvasva a vizsgálat eredményét, már éppen azon gondolkoztunk, hogy a kivülről való városigazgatás elve alapján indítványt terjesztettünk a közgyűlés elé az Ismeretlen Pék szob-

rának felállítására. Ez a szobor jelképezte volna az önzetlenség, az Áldozatkészség, a Jótékonyság, az önként vállalt Szegénység és Szerénység világot megváltó eszméjét is.

Már éppen kerestük a szép, zengzetes, hangzatos és méltó szavakat indítványunk indokolásához, amikor a tavaszi szellő elibénk sodort egy érdekes ajánlatot. Ezt az ajánlatot Milota János, a volt városi kenyérgyár volt vezetője és kenyérgyáros tett a városnak bizonyos közszállítási versenytárgyaláson. Az egyik közüzem kenyér-szükségletének biztosítására tartott a nemes város versenytárgyalást és a

versenytárgyalásból Milota került ki diadalmasan, mert az ő árai voltak a legkedvezőbbek. A zsemlefehér kenyér kilóját 32, a kétszeresét 29 fillérért. a zsemle darabját pedig négy fillérért ajánlotta a városnak, tehát a kenyeret körülbelül tíz fillérrel olcsóbban a forgalmi áraknál, azoknál az áraknál, amelyekre súlyos összegeket fizetnek rá az önzetlen pékek.

Olvasva ezt az ajánlatot és látva a benne szereplő egységárakat, meggondoltuk a dolgot. Elhatároztuk, hogy nem indítványozzuk meg a Névtelen Pék szobrának felállítását.

Borotvával felvágta ereit Budapesten egy szegedi szobrász

Kissé sápadtan érkezett meg Szegedre és elbeszélte öngyilkosságának részleteit.

A legtöbb művészember életében elérkezik egyszer az a pillanat, amikor meghasonlik önmagával. Vagy a művészetével, mondjuk, amely néki az élet tartalmát, izét, illatát és boldogságot is jelenti. Különösen áll ez a magyar művészekre, akiknek a földkerekségén a legáldatlanabb sors jutott. Szeizimográfok ők, akikben a reménytelenség iszonyu kinja éppugy felrezdül, mint az a nagyritkán elfutó boldog perc, amely felcsillan egükön.

Éppen ezért el is hittük azt a mende-mondát, amely már hetekkel ez előtt bejárta a szegedi művészvilágot. Ez a híradás azt mondta, hogy

Papp József szobrászművész Budapesten borotvával femetszette az ereit és haldoklik.

Akadnak olyanok, akik a szobrász szegedi rokonainál is érdeklődtek a híradás valódisága felől. Ők sem cáfolták meg az eseményt, mindössze annyit jelentettek ki, hogy Papp Józsefet

borotválkozás közben érte a sajnálatos baleset.

Papp Józsefet sokan ismerik Szegeden. Érdekes alakját sokszor lehetett látni éjszakánkiint a bohémvilág asztalainál. Egyébként rokona Somogyi Szilveszter dr. polgármesternek is és testvéröccse Papp Ferencnek, aki a köztisztasági üzem vezetője.

Tavaly művészi ambíciói elvezették Rómába is, ahol a Vatikánban megmintázta a pápát, aki néhányszor modelt is állt neki. Talán a római uteredménye okozta Papp Józsefben azt az összetörést, amely végül is a borotvapengét adta a kezébe. Ez a római utugyanis nem hozta meg számára azt a remélt sikert, ameytől ő művészi életének beteljesülését várta.

Néhány nappal előzt a haldoklónak hitt szobrászművész megjelent Szegeden és helyet foglalt a bohém törzsasztalnál.

— Kissé sápadt vagy, talán a vérveszteség ártott meg — érdeklődtek tőle egyesek, akik már tulesetek az el-

ső öngyilkossági kísérleten, vagy aki-
ken már az sem segít.

— Öngyilkosság? Nem egészen. Csak
afele

művészi eltévelyedés

— és mutatja a balkeze csuklóját, a
melyen az ütőernél friss piros vágás
vonul keresztül.

Brr! Különös egy ilyen vágás. Még
higadtan is mást lát rajta az ember.
Azt, amikor a piros vér ömlik ki rajta
és elcsöndesedik a szívverés.

Papp József szomoruan ül az asztal-
tálnál. Elrévedezik. Vértelen ajkán
átfut néha a fanyar mosoly.

— Hát mi ujság erre felé? Mosta-
nában sokan eltűnnek közülünk.
Frank Jóska is elment. Papp Gábor-
nak ugyan milyen éjszakái lehetnek?
És Juhász Gyula? A Siesta-szanató-
riumban a csend több vigasztalást ad
neki, mint a reménytelenség Szeged-
den? — ilyeneket kérdez.

— Hogy mik a tervei jövőre?

— Gyertek el a kocsmámba. Jó zó-
nákat is fogok főzetni és a bor nem
lesz olyan savanyu.

Ez is megoldás. Mindenesetre jobb,
mint a halál. Hiszen Balzac például
tojáskereskedő volt és mégis elérte a
halhatatlanság lépcsőjéhez.

Artistanő korában a fejére ejtették és azóta tizenháromezer verset írt egy sovány, sovány asztalos kövér felesége

Fiatallány korában, tehát 30—35 évvel
ezelőtt csodapók volt. Ekkor már vonzódtak
a különös pályákhoz s végül egész élete ilyen
különös pályákon telt el. Gumminő volt egy
vándorcirkusznál, de elhizott és ekkor a Vá-
rosligetben mutogatta egy impresszárió, mint
bilincstörőt. Ennek a mesterségnek nem vette
hasznát egy év múlva, mikor a pesti rendőr-
ség, mint zsebtolvajrót letartóztatta. Később,
megint visszakérült a vurstliába, de ekkor már
komplikált mutatvánnyal szédítette a közönsé-
get és a zsebtolvajlással felhagyott. A mu-
tatványan abból állott, hogy egy vastag deszka-
laphoz láncoltatta kezét, lábát, nyakát és le-
terítettte magát egy fekete lepellel. Emlékez-
het mindenki, aki akkoriban járt Pesten, a
ligetben, hogy mennyi fejtörést okozott ez a
mutatvány a közönségnek. Pedig semmi ör-
döngőség nem volt a dologban, mert a lepel
védelme alatt a nála lévő kulccsal kényelmes-
en felzárta a lakatokat.

Ezt a mesterséget is megunta, körhintát
bérelt és ezzel járt faluról-falura. Édesapja
esek trombitás volt, különben is akkoriban
melléslány volt, a zenét is ő szolgáltatta a
keringéshez.

Ekkor vette észre, hogy sokkal nagyobbra
van hivatva a csepürágásnál.

Ahogy mondja és ahogy a maradványokból
meg lehet állapítani, nagyon szép lány volt.
Ha valakire, — persze férfire — ránézett, az
menten oda volt. Ugy jártak utána, mintha
pénzt dobálna. Terhére volt a nagy szépség,
meg el is fárasztotta.

Ekkor tette meg első külföldi utját és ek-
kor lépett elő telepathikus fenoméné, isten
tudja, kinek a jóvoltából.

Ő úgy meséli, hogy már gyermekkorában
is megérezte dolgokat, de amikor asszonnyá
lett, tört ki rajta ez a tudomány teljes egé-
szében. London, Páris, Brüsszel, Róma csodá-
jára járt.

Mindegy, hogy szélhámos volt-e, vagy nem,
ügyesen csinálta.

De Pesten, Pesten nem kellett senkinek sem
— a tudománya.

Még fiatal volt és külföldön jól le is fo-
gyott, a Schneller cirkusz alkalmazta, mint
kaucuk nőt.

Megint kedvenc lett, de kigömbölyödött, mert
jól ment a sorsa és egyszer azon vette magát
észre, hogy nem fér át a hádogesövön.

Egy artista jóvoltából légtornász nő lett. A tréningek alatt lefogzott, megint a régi, karcsu, szép kívánatos hölgy lett.

Egy évig folyt a gyöngyvet az artista oldalán, de elővette régi baja, a hizás és a szegény artista egy este a 75 kilós nőt 8 méter magasból a fejére ejtette.

Agyrázkódást szenvedett, az artistát elitelték, mert a nő feljelentette gyilkosság kísérlete miatt.

Ekkor már végleg lehanyatlott a csillaga. Egy darabig a „Zöld hordóban” kontrás nő volt egy női bandában, de hogy akkor úgy a fejére esett, nem igen lehetett használni.

Azelőtt sem élt aszkéta életet, most meg éppen belevetette magát az örömökbe. De csak addig talált örömet benne, míg nem hivatásosan kellett csinálni.

Vidékre került. A ráncok a szeme alatt ki-mélyültek, visszeres lábán már nehezen dőcögött és közel járt a száz kilóhoz.

Persze, hogy ha nyomoruságában fénykorára gondolt, előntötte a keserűség és ilyenkor tört, zúzott. Máskor meg sirt.

Egy jámbor, sovány asztalosmester szeretett belé. Meg is kérte a kezét és ő hozzáment.

Mindössze két hétig éltek boldogan, két hét múlva ütni kezdte az urát. Az asztalos egy ideig tűrte, aztán fellázadt ellene. Ekkor szegény embert iszonyuar elverte és azóta tovább türi az ütlegeket.

Ez a különös hölgy, aki most 40 éves lehet, jelenleg Szegeden lakik. Nem lehet azt mondani, hogy elméje teljesen rendben volna, mert egy kicsit bolond. Lehet, hogy még abból az időből való ez, amikor az artista leejtette. De lehet, hogy bűnös benne apja is, a cseh zeneész.

Az utolsó időben nyilvánosság elé viszi ügyeit s ha valaki véletlenül barátságosabban néz rá a kellenél, mindjárt elmeséli neki a szerelmeit.

Magyarul még most sem tud jól, ez is a cseh trombitás bűne és nem is szívesen beszél, inkább németül diskurál.

Németül írta meg azt a *nyolcezer verset* is, amelyek közül egy sem rövidebb 20 centi-

méternél, így összesen 2 kilométernyi vers költője.

Mikor meginterjúholom és csodálkozom, hogy ennyit összeirt, sértődötten mondja:

— Ez semmi! Volt még vagy ötezer darab, de a férjem elégette.

Csodálkozva nézek a vézna férjére, aki behuzza fejét és valami szörnyű élmény hatása alatt ijedten pislog.

— Elégette... merte, amikor nem voltam itthon...

Félrehoz és elmordja, az elégetésnek hiteles történetét.

Az úgy volt, hogy egy férfi udvarolt neki, aki járt is a házhoz. Egy alkalommal a férjet kiküldték a konyhába, aki elkeseredésében az ott talált cca 5 ezer verset elégette. Mire az asszony kirohant, addigra a versek pernyévé váltak.

Hogy mi történt ezután, azt az asszony vilámló tekintetéből sejtem...

Ezután előtte állott egy nagy murka, pótolni a mulasztottakat. Nem egészen másfél év alatt sikerült is neki ismét 8 ezer verset összeírni.

De elszorul a zive, ha arra gondol, hogy az a gazember 5 ezret elégetett, most 13 ezer verse lenne.

— Mi a versek témája? — kérdezem.

— Csak szerelem. Kizárólag szerelem.

Két kilométer hosszúságon szerelem... Arra gondolni sem szabad, hogy a férje szolgáltatta ezt a bőséges anyagot...

Egyébként felolvass belőle egy párat. Anyyira benne él a nagy számokban, hogy egymásután 10 verset olvas fel, tehát 2 métert, de azokból csak a *sziszegő „ssz”* betűt értem.

A kéziratokat a szobában őrzi egy ládában, amelyet az asztalos csinált ama ötezer vers elégetése után. Micsoda ironia!...

Most kiadót keres a verseihez. Még tájékozatlan ezekben a dolgokban, azért megkérdi, hogy egy kötetben hány verset szoktak kiadni. Kárörvendve mondom, hogy 30—70-ig terjed a versek száma.

— Óh, ez nagyszerű! — mondja örvendezve, — akkor én akár 100 kötetet is kiadhatok... Már kiválogattam egy párat.

A hatalmas láda egyik öblös rekeszében fekszenek a kiválasztottak. Szerény becslés szerint is 3 ezer darab. Ehhez egy külön kiadó-hivatal kellene . . .

De hogy milyen tüzet lehetne egy szerkesztőségi szobában rakni ezekből a sárga, lila, zöld szépirási irkákból, arra jobb nem is gondolni, mert előnti az embert a hőség . . .

Most már csak arra vagyok kíváncsi, hogy mikor írja ezt a temérdek verset,

— Éjjel-rappal, — feleli. — Nagyon gyorsan megy . . .

Ezekután elbucszom. Szó nélkül.

A férj, a vézna asztalos kíséri ki a kapuig.

Nem szólok egy szót sem, csak melegen meg rázom a kezét.

— Kérem, — mondja, — nem lehetne itt valamit csinálni?

— Mit akar tenni? Megint elégetni a ver-seket?

— Nem, dehogy, hanem ki . . . ki . . . kiadni, vagy hogy is mondják . . . mert nincs nyugtom tőle . . . Talán abba az ujságba, ahol maga van . . .

— Erről szó sem lehet . . .

— Kérem, ez borzasztó már . . . A műhelyben kell dolgozni, itthon főzni, mosni, takarítani, bevásárolni járni . . . Kibirja ezt egy férfi? Tessék már valamit csinálni . . .

Nem, ezt egy férfi sem bírja el. Pláne, ha hozzávesszük, hogy ráadásul még meg is verik az illető férfit . . .

— Én azt hiszem, — mondja szegény bucsuzóul, — hogy nem kellett volna megnősülnöm.

Lehet, hogy igaza van . . .

K. Gy.

A marnei hidon

Irta: Csényi Gyula

Az ivry-i konzervgyár udvarán felcsendült a harangszó. Szombat dél volt, ezzel a harangszóval hétfő reggelig megszűnt a munka. Az arabok és a proletár francia nők a pénztár felé iparkodtak, hogy minél hamarabb kezükben legyen a bérük.

Mucsi István fáradtan várt zörgött a többi nyomában. Ott tartott már, hogy a pénz örömet sem érezte. Roppant keserű csalódás marcangolta belülről. Valami hiányzott körülé és a lelkéből is. A tengeri hal, a konzervek és az olaj szagától büzös utcák, más tájék illatát juttatták eszébe. A mezei virágok, orgonák, mu-kátlík parfümjébe szeretett volna elkeveredni, a nők fejére pipados főkötöket kivárt és perkálszoknyák suhogó nesztét a nap sütésben.

De hol volt ő a szive vágyától? Arra, ahol emberi hussal, vérrrel és veritékkel tömők, olajozzák és etetik a gépeket. Mint az oldalbarugott kutya, ballagott a többiek után.

— Allo! Mon ami, be szomorú vagy, — szólította meg valaki a háta mögött,

Odanézett. Rachel, a félvér arableány beszélt hozzá, akivel egész héten együtt tisztították a zöldbabot.

Enyhe melegség öntötte el. Munkaközber Rachel szemében is látott felcsillanni olyasféle bánatot, mint az övé.

— Beteg vagyok, chérie. — válaszolta — és hideg, mint az a kő, amelyen állsz.

Ráchel közelebb húzódott hozzá, kezeit feltette a vállára és Mucsához simult. Érezte a leány perzselő lehelletét és forró teste, amely hajlékony volt, mint a párdúcé, a parázs fellobbanó tüzével öntötte el.

Átölelte a leányt és erősen magához szorította. Így várták be, míg a pénztárnál rájuk került a sor.

Az elesett emberek életében így kezdődik a szerelem. Vad és szóztalan ölelés volt. Mindent odaadnak egymásnak, hiszen csak a pusztá élet a vagyonuk, de az sem ér semmit. Ez a szerelem sohasem tart tovább, csak ameddig a természet parancsolja.

Ebéd után már fejükbe ment a fanyar vörös bor. A csapszék egyik elhagyott zugába huzódtak és itták a mámort, amely szeretet után vágyó szívből áradt és a bortól, amelyvel elkábították agyvelejüket.

Később már semmivel sem törődtek, Csak hittek. A forróságot kisugárzó testüknek, árva lelküknek, amely szomjasan ragadt a pillanat varázsához. Az arcuk kipirult és reszketett a kezük, amellyel egymás hajába kapaszkodtak. De a csók kifáraszt. Elernyed a kar s a pillarat, amely örökkig tartónak tűnik, elég a tűzben, amely fellobban és kihül.

Aztán már mint két idegen ember ültek egymás mellett. A leány pillantása az ajtó felé kutatott. Szemei bután és fásultan meredtek egy pontra. István most beszélni szeretett volna. Nagy fájdalmakról, örömeiről, reménységéről. Emberi gondolatokat akart a másik fölébe sugni, hogy annak a lelke összekapcsolódjék az övével. De Ráchelnek mi köze volt Mucsi tragédiájához? Épp úgy, mint a szobornak az élő hushoz.

Mucsi előtt ebben a pillanatban megjelent egy alak. Üde, leányarc, egy ragyogó szempár amely egyre hivogatta. Látta a kisvárosi muskátlis házat, amelynek ajtajában annyiszor bujtak meg ártatlan ölekezéssel. Ezt a víziót nem volt szabad elengedni. Agyvelején már erőt vett a kábultság. De ő ivott, egyre többet, hogy az az arc el ne tűnjön, hogy a valóságot legalább néhány percre ne érezze meg.

Ráchel már régen eltűnt mellőle. De István nem törődött azzal. Egyre ivott, fizetett és újra rendelt. Most már sárgaszínű, jégbehűtött pálinkával bódította magát és csodák-csodája, lelkéből nem tűnt el az alak. Ott mozgott, mint egy élő test a szoba párás levegőjében.

A jelen teljesen kikapcsolódott István tudatából. Ami után keserves robotjának perceiben vágyódott, otthon volt megint. A hár, zöldasztalos, pirossterítés kis kocsmaszobává szelődött. Az illat, amely az ablakon keresztül a szobába áradt, az ő földjének párája volt. A kétezzer kilométer egyszerre néhány száz

lépésre rövidült s a hivogató leányarc ott imbolygott előtte.

— Megyek, — motyogta István, és feltartott fejjel, mint az alvajáró, követte lelke sugallatát.

Odakünn koromsötét este volt. István nem látott, csak ment egyenesen, mint akit hipnotizált valamilyen óriás hatalom.

— Megyek! Várj. Mindjárt nálad leszek! — suttogta deliriumában.

Egy kerítés előtt akadt meg, amely mögött a vasuti töltés emelkedett. A töltés a marnei vashidra vezetett Charenton felé.

— Igen, a vasuti hid, alatta a viadukt. Ez az. Csak át kell rajta menni, s aztán nálad vagyok!

Ez a hit hihetetlen erőt adott vézna karjaiba. Egymásután tördelte ki a kerítés léceit, azután felbotorkált a töltésre. Kalapját már régen elhagyta. Bozontos üstökébe belekapott a hid felől keresztülzáguldó szél. Arrafelé fordult. Messziről lámpások fénye pislogott és hivogatta.

Nekiindult. Csakhamar a sínek között botorkált.

— Még egy perc! Mindjárt otthon leszek, — küldte előre az üzenetet.

Még a hid közepére sem ért el, amikor az hirtelen rezegni, dübörögni kezdett. A sínek acélján jajgató, nyöszörgő hangok futottak tova. Megtorpant. A félelem ösztönös érzése fogta el. Szemeit előremeresztette. Akkor néhány lépésnyire előtte valamit látott. De nem nézhetett beleje, mert a fényár megvakította. Mint a fuldokló, kereste kezeivel a hid karfáját. Megtalálta. De ugyanebben a pillanatban ki is józanodott.

— Az expressz! Uristen, meghalok! — hörgötte és tehetetlenül rogyott le a sín mellé. Elájult.

Az expressz pedig vadul, a levegőt szakgatva, a vastraverzeket velejéig megrázva száguldott tova az éjszakában a — jobboldali sín páron.

Mucsi Istvánt csak egy óra múlva találták meg az örök és másnap botrányos rézférgéért két napra ítélték.

Játékszin

A Homokóra színházi melléklete

SZINÉSZ-PORTRÉK.

Herczeg Vilmos

Egyezerkilencszázban egy jómodoru, szerény fiatalember jelentkezett a Vigszínház iskolájában azzal az óhajtással, hogy színész akar lenni.

Az a szerény és nem éppen jól öltözött fiatalember Herczeg Vilmos volt, mindenki „Vili bácsija”.

Komoly ambíciói voltak: hősszerelmes akart lenni. Tanárai Ditrói Mór, Gál Gyula, Balassa Jenő, Rónaszéki Gusztáv hamar megszerették, de azt

is meglátták azonnal, hogy nem lesz belőle hősszerelmes. A fiatalemberben annyi önkéntelen humor volt felhalmozva, hogy okvetlenül jellemkomikusnak kellett lennie.

De ő szigorúan megmaradt terve mellett. Ha a kollégái kérdezték, hogy minek készül, azonnal haragra lobbant, mert el sem tudta képzelni, hogy valaki, aki ránéz, nem olvassa le róla a hősszerelmest . . .

Első, növendék szerepében egy 70 esztendőös aggastyánt kellett alakítania. Sikere volt és ő szomorúan látta, hogy ez a siker kijelölte a megfutandó utat.

Még mindig nem mondott le vágyáról, ebből a tervéből akkor ábrándult ki, mikor egy igazi szerelmes szerephez jutott.

Selmebányán történt, hogy ráosztották élete első és utolsó szerelmes szerepét, a Nagymamából Kálmánt. Már szinpadralépések hatalmas nevetés fogadta és mikor szerelmet váltott Mártának, nem lehetett a közönséggel birni.

Ez a nemkívánt siker pecsételte meg további sorsát.

1902-ben végezte el az iskolát. Abban az időben nem volt könnyű dolog szerződéshez jutni s hiába erőlködött Herczeg Vilmos is. Állandó vendége volt a színházi ügynökségnek, mégsem sikerült szerződéshez jutnia. Tanay Frigyes egy ízben lelővéssel fenyegette az ügynököt, ha nem szerez Herczegnek szerződést, de ez sem használt.

Végre sikerült 1903-ban Trencsénbe Halmay Imre társulatához szerződnie, — kardalosnak. A Vigszínházi színészek, Tanay, Fenyvessy stafirozták ki a fiatal, tehetséges kollégát, mert az bizony anyagilag nagyon csehül állott. (Ekkor kapott Tanaytól egy csikos nyári tennisz ruhát, amelyik még ma is meg van és amelyikben 1922-ben, Tanay miskolci vendégszereplésekor szinpadra is lépett.)

Három és fél évig tartott, míg kikerült a kórusból. Ez a három és fél év nélkülızések, keserőségek közepe

te tellett le. Kevés gázsijából nagyon szűken tellett a megélhetésre is és bizony sokszor gondolkozott azon, hogy vajjon nem volna-e jobb abbahagyni a küzdelmet. . .

Szatmáron, Heves Béla társulatánál lett színész, jellemkomikus.

Ettől kezdve élte az akkori színészek fáradságos, de szép életét. Hol Kassán, hol Temesvárott, hol Budán, hol Miskolcon szórta a közönségre humorának jótékony esőjét . . . Boldog ember volt, mert csupa boldog, nevető arcot látott maga körül.

Rengeteg szerepet játszott ez idő alatt, rengeteget dolgozott. És az erős munka még sem törte meg, most is olyan, mintha most indulna Trencsénbe, hóna alatt a Tanaytól kapott csikos ruhával . . .

1922-ben érkezett Szegedre. Itt érte 1928-ban értékes működésének 25 éves jubileuma, mely nemcsak Szeged, de az ország összes színházának ünnepe volt. Ez alkalommal Szeged város tanácsa a szegedi színház örökös tagjává nevezte ki.

A sok-sok jó szerepe közül talán a legmaradandóbb sikert a Süt a nap, Te csak pipálj Ladányi, Noszti fiu esete Tóth Marival, Bánk bán, Tartuře, Liliom, Falurossza, Fekete lovas, Cigánybáró, Három a kislány és a Tüzek az éjszakában szerezték meg számára. A Tüzek az éjszakában c. Földes-darab sugója élete legjobb szerepe.

Mennyire igaz, amit Juhász Gyula írt róla szonettjében:

. . . Téged illet dicséret, dicsőség
Kit nem tört össze a nagy szent robot,
Ki maga vagy az erő és a bőség
És minden kincsed nekünk áldozod.

Férfiruha ujdonságok készen és mérték után
Balázs és Petrinél Szeged, Széchenyi-tér 2. sz.
Elsőrendű angol url szabóság.

A színházi titkárság fals műsort közöl a Homokórában

A *Homokóra* „Játékszin” rovatának olvasói joggal bosszankodhattak az elmúlt héten a színház e heti műsorára vonatkozó közleményünk portatatlansága miatt. Mert a közölt műsor — megmondjuk kertelés nélkül — hamis volt és ezért bocsánatot kérünk az olvasótól. Legyen szabad azonban *pro domo* felfednünk ezek a hamis műsornak a kulisszatitkait.

A *Homokóra* megindítása óta az volt a szokás, illetve a megállapodás a szerkesztőség és a színház között, hogy a következő heti műsort a színház titkársága legkésőbb péntek este tíz óráig kiadja. A megállapodást a színházi titkárság a lehető legritkábban tartotta be, a pontos és végleges műsort, de nem mindig pontosan és véglegesen, szombaton reggel tudhattuk csak meg, akkor is a legvezetelmesebb telefonharcok árán. A *Homokóra* — mint ismeretes, — szombaton délből jelenik meg és bizony nagyon sokszor megtörtént, hogy éppen a színházi műsor miatt jó néhány órával elkéste megjelenésének szabályszerű idejét.

Legutóbb az történt, hogy a *Homokóra* munkatársa szokása szerint megjelent pénteken es-

te a színház titkári hivatalába: és ott kérte a jövő heti műsort. Azt a választ kapta, hogy *műsor még nincs, még nem állították össze, de szombaton reggel kilencre feltétlenül készen lesz, majd telefonon bemondják a szerkesztőségnek.*

Szombaton reggel készen áll már az egész lap. A formák a gépben pihentek és a gépek türelmetlenül várták az indítást. Elmult azonban kilenc óra, elmult tíz is, de nem indulhatk meg, mert a színház nem jelentkezett a műsorral. Fél tízeregy óra után a *Homokóra* munkatársa felhívta telefonon a színházi irodát és ímét megsürgette a műsort. Legnagyobb meglepetésére azt a választ kapta, hogy *műsor csak délután lesz.*

— Ebben az esetben a színház jövő heti műsorát kénytelenek vagyunk hiányosarú közölni, — mondta a telefonba a *Homokóra* munkatársa, — mert a gépek nem várhatnak tovább. Önmagunk igazolására azonban a hiányos, a hézagos műsort kommentálni fogjuk azzal, hogy a *Szeged Szabad Királyi Városi Színház szombaton délből még nem tudta, hogy mi kerül színpadra kedden és szerdán.*

KÉPEK A KORZÓRÓL

— Hát akkor *tíz perc múlva betelefonáljuk* a teljes műsort, — mondták a titkári hivatalban a telefonban.

Tíz perc múlva természetesen nem jelentkezett a színház, ellenben a *Homokóra* munkatársa hívta fel a titkárságot tizenöt perc múlva. Akkor végre betelefonálták a teljes műsort, amely szóról-szóra megjelent a Homokórában.

Csak másnap derült ki, hogy a *titkárság fals műsort adott*, mert a végleges műsor még a szombat délutáni órákban sem volt készen, csak késő este, a Homokóra megjelenése után nyolc órával.

Ez az oka a Homokóra hibás színházi műsorának, amelyért az olvasó szíves elnézését kérjük.

Hogy végződött Jób és Roboz igazgatók szegedi szemléje . . .

Dayka Margit, Kovács Károly, Pártos Klári a Vigszínház számára kiszemelt színészek.

Jób és Roboz igazgatók szokásos évi szemléútjukban szombaton Szegedre érkeztek. Ez a szemléút, melynek során az ország összes vidéki színházát meglátogatják, kizárólag szerződötési célokat szolgál.

Szombaton este a tábornok ment, melyet már az igazgatók is végignézték.

Nagyon sokat vesztett az a pár száz ember, aki erről az előadásról hiányzott. Az igazgatói páholyban vizsga szemekkel figyelték a játékot az igazgatók. A színészek tisztában voltak azzal, hogy mit jelenthet ez az előadás.

Ugy játszottak, ahogy még soha . . .

Az igazgatók különösen három színész játékát kísérték figyelemmel, de hogy kik ezek, azt nem voltak hajlandók elárulni . . .

Mindenki küzdött a színpadon, még azok is, akiknek semmi esélyük sem volt egy Vig-beli szerződésre.

De az ember már úgy van megalkotva, hogy mindig reménykedik: mit lehet tudni, az ördög nem alszik.

A színház jóformán üres volt, a színészek mégis szívesebben játszottak most, mint más alkalomkor zsufolt ház előtt . . .

Szilasy Gyula, Vágó Artur és Nagy György.

Mert az ördög nem alszik . . .

*

Husvétvasárnap délután Földes Imre irreudenta-izű aktuális játékát adták. Az egyébként is forró hangulatot keltő darab hatását felfokozta az igazgatók jelenléte.

Megisméltődött az első esti igyekvés, ezuttal roskadásig megtelt nézőtér előtt.

Pártos Klári második felvonásbeli játékát a direktorok megtapsolták . . . Kovács Károly jelenésinél mindig öszesugtak, ekkor már sejtnei lehetett valamit. Ugyancsak érdeklődéssel nézték Földényi László játékát is . . .

A nézőtér érezte a színészek szive dobbanását . . .

A direktorok székükön hátradólva figyeltek, időnként egy-egy kérdést intézve Tarnay Ernőhöz.

A Tűzek az éjszakában többi szereplője is küzdött. De most, — mivel a szinfalak mögött már tudott dolog volt, kiknek a kedvéért nézik az igazgatók az előadást — egész más érzésekkel, mint előző este.

Nem, mintha azt akarták volna, hogy Jób és Roboz őket nézze . . . ! Nem fontos . . .

Törődnek is ők vele . . . ? A Vigszínház tulajdonképpen egy kis színház és csak az az előnye, hogy Pesten van . . . El sem menének . . . Nem.

*

A csihágói hercegnő előadását egyetlen egy ember kedvéért várták meg.

A kis Rose-Marie morániai hercegnő érdekelte az igazgatókat, Dayka Margit . . .

A Vigszínház a jövő szezonban műsorába akarja illeszteni a zenés francia vigjátékokat is. Eddig azonban ezeknek a játékoknak megfelelő környed, szellemes, tehetséges színésznőt nem találtak.

Már Pestről azzal a céllal indultak el, hogy Dayka Margitot okvetlenül megnézik.

*

A Homokóra munkatársának alkalma volt az előjáték szünetében beszélni Jób Dániellel, aki nagyon elismerőleg nyilatkozott a szegedi színházról.

Meglepő, — mondotta — az a nivói

emelkedés, amit a szegedi színháznál tapasztalni lehet. Tavalyról az idei szezonig hatalmasat fejlődött, kétségtelen, hogy a legjobb vidéki színház.

— A szegedi közönség büzke lehet erre a színházi kulturára . . .

— Szeged ma azt a szerepet tölti be az országos színházi életben, amit valaha Janovics híres kolozsvári színháza: melegágya a magyar színész tehetségeknek. Sehol nincs együtt ennyi tehetséges színész . . . A pesti színházak ezentúl Szegedről fognak friss erőket szerezni.

Megkérdeztük, hogy mennyire voltak megelégedve az előadásokkal . . .

— Várakozáson felül — mondotta Jób direktor. Az egyes színészek képességeivől nem nyilatkozom, mert az kéayes probléma. Észleleg azt mondhatom, hogy mindenki jó volt.

Szeged dicséréte után kézenfekvő kérdés volt, mit szól a direktor a Szeged—Debrecen párbajhoz.

— Nem komoly dolog. A kérdés verseny nélkül is eldőlt . . . Legalább is az én szememben. Egy Pesten megrendezett versenyelőadás — amint azt tervezték — holt idea, mert a pesti közönséget ilyen dolgok nem érdeklík . . .

A szerződötésekre vonatkozólag sem akart nyilatkozni, de már akkor tudtuk, hogy Pártos Klári, Kovács Károly és Dayka Margit azok, akik a jövő szezonban Pesten lesznek.

Azaz Dayka Margit sorsa az első felvonás után fog eldőlni . . .

*

Véletlenül rengeteg színész verődött össze a felvonás után az igazgatói páholy folyosóján. És amikor Jób, Roboz és Tarnay igazgatók kiléptek a 2. páholyból, mindegyik színez arccal arra fordult, amerre — jónak látta . . .

Illetve: amerről Jób jobban látta . . .

Kovács Károly is idegesen várta az igazgatókat és amikor kiléptek a páholyajtón, hozzájuk sietett. Örömtől sugárzó arccal jött vissza.

— Margit is jön . . . — mondotta.

Mármint Dayka Margit . . .

Sziklai Jenő, Görög Sándor, Vándor Andor gratulációja közben megfeledkezett arról, hogy a szőke Rose Marie szivszorongva várja Jób üzenetét.

— Értesíteni kellene Margitot . . . Nem? — kérdezte Vándor Andor.

Kovács Károly hármásával ugrotta át a lépcsőket.

A közörség eleinte nem tudta, miért játsszik Dayka Margit a következő felvonásban olyan tuláradó örömmel.

Később a nézőtérben is elterjedt a híre a szerződtetésnek és a közönség melegen ünnepelte Daykát, aki Nagyvárad, Kolozsvár, Miskolc, Szeged után elérkezett a legszebb állomásához: Budapesthez.

*

Földényi László szerződtetéséről is szó volt, ez azonban még nem jutott végleges stádiumba.

A „Nem élhetek muzsikaszó nélkül“ próbáira Móricz Zsigmond Szegedre érkezik

Április vége felé kerül színre Móricz Zsigmond nagyszerű vígjátéka, a „Nem élhetek muzsikaszó nélkül“, amely a Kamara-színházban sorozatos előadásokat ért el.

Tarnay direktor legutóbbi pesti útja alkalmából lekötötte Szeged számára is a darabot. Móricz Zsigmond ugyanekkor kijelentette, hogy az utolsó próbán személyesen is részt akar venni, ezért az előadás előtt egy nappal Szegedre érkezik.

A „Nem élhetek muzsikaszó nélkül“ Móricz Zsigmondnak egyik legjobb színpadi műve. Különös érdekessége a darabnak, hogy legnagyobbbrészt női

szerelőket visz a színpadra. Nem kevesebb, mint öt, kimondottan női főszerep van a darabban, mely épp ezért a legtöbb vidéki színházat nehéz probléma elé állítja.

Móricz Zsigmond darabja eddig egyetlen vidéki színháznál sem ment, Szeged lesz az első, amelyik bemutatja a nagyszerű darabot.

Tarnay direktor a darabbal kapcsolatban valami meglepetést tartogat a közönség számára.

A Móricz-darab sorrendben a vígjáték-ciklus első előadása után következik.

Városi Zálogház Oroszlán ucca 4.

A haladó magyar középosztály folyóirata a

SZÉPHALOM

Megjelenik Szegeden. --: Előfizetési ára egy évre 10 P.

Április közepén végre megkezdődik a klasszikus vigjátékciklus

A szegedi színház régen adása a közönségnek irodalmi értékű darabokkal. A szezon nagy részét kitöltő Verebély lányok, Eltörött hegedűk és csikágói hercegnők után április közepén megtörténik a régóta várt klasszikus vigjátékciklus első előadása.

A ciklus első része Gogoly *Revizor*-ja lesz, amelyet Tarnay Errő rendez.

A ciklus másik két darabja Shakespeare: *Sok hü hó semmiért* és Molière: *Kényeskedők* című vigjátéka lesz.

A színház az utóbbi időben tényleg nagy sikereket ért el, de tagadhatatlan az is, hogy soha sem művészi darabokkal . . .

Valahogy mindég huzzák-halasztják a dolgot, állandóan a közönség irodalmi értékű darabok iránti közönyét emlegetve.

Pedig ha van is ilyen közöny, az nem a közönség, hanem a színház hibája, mert a közönséget leszoktatták az ilyen előadásokról.

Próbálják meg egyszer annyit áldozni egy ilyen darabra, mint például *A csikágói hercegnőre* és próbálják meg annyi gorddal kiállítani a darabot, majd meglátják, hogy van közönség, amelyik értékelni tudja a törekvéket.

Böske-Jóska a pikkoló, ha felszabadul, egy ujságíróval sem cserélne, mert gyönyörűségnek tartja a vendég bosszuságát

Jóska cikket írt a Homokórának.

Jóska-gyerek, a pikkoló szerényen becsönget a Homokóra szerkesztőjébe. Udvariasan meghajtja magát, majd a világ legtermészetesebb hangján mondja:

— Cikket hoztam a Homokórának, szerkesztő ur.

— Cikket?!

— Igenis kérem. Én írtam. Tassék beleterni a Homokórába.

— Aztán, hogy jutott eszedbe a cikkírás?

— Hát csak úgy. Megpróbálkoztam.

— Mutasd.

— Tessék, itt van.

És előveszi az írást kabátja belső zsebéből. Három gyűrött, zsirfoltos vendéglői étlap. Ady Endre is írt ilyenre verseket.

Jóska gyereknek az írása egészen szép, intelligens írás. Mintha a mestersége lenne. És van mondanivalója is. Amit mond, büszkén mondja.

Ime az írás. Szórol-zóra, betűről-betűre, ahogyan Jóska írta, a Dreher söröző kis pikkolója, aki két héttel ezelőtt meglátogatta

Dayka Margit művésznőt az öltözőjében és azóta a művész urak és művésznők mecenásának érzi magát. Legutóbb, József napján, megvendégelte a művészt, azután vásárolt két pengőért egy noteszt és azóta szorgalmasan gyűjti bele az autogramokat.

Dehát kár a sok felesleges szóért, átadjuk a szót Jóskának.

Cikkének a címe:

Ne bántásatok a munkásokat.

Megijedtünk, hogy politizálni akar a Jóka, de amikor elolvastuk a cikkét, kiderült, hogy a cím nem nagyon passzol a tartalomhoz.

Ime a cikk, a Jóska gyerek cikke:

Ne bántásatok a munkásokat.

A szerkesztő ur, egy elmult számba cikket írt rólam, talán van olvasóim között olyan, aki még emlékszik rá, Jókára a pikkoló, ki nem erről híres, hogy Magyaránizsán született, hanem, hogy még soha nem volt színházba — című cikkére. E cikk s a szerkesztő ur bátorítására határoztam el magam, hogy én is írok pár sort az én életemről és pályámról. Én, ki

még igazán gyermek vagyok, mégis már sok megpróbáltatáson meritem keresztül. Talán ennek is köszönhetem, hogy a sors végre egy kicsé barátságosabb hozzám. A most megszállott területen születtem, 3 éve, hogy elhagytam a szülői házat s azóta szép Magyarországon töltöm szomoru és egyhangu napjaim. Közben nélkülözés és sok szenvedés ért, míg végre a Dréher étterem tulajdonosa fogadott fel pikolónak ez előtt egy évvel, azóta megváltozott a sors kegyetlensége és nagyon megvagyok elégedve, mint pályámmal, mint helyzetemmel.

Igaz, hogy néha azért elfog a keletesség, ha rá gondolok más emberek sorsára, akiknek az élet nem bánatot, hanem örömet adott, kik, ha nem gyakran, de néha mégis csak mehetnek haza a szülői házhoz, de sajnos, ezt én nem tehetem.

Igaz, vannak jóakaró urak, akik gyakran így csalogatnak: Böske gyere el hozzám, valamilyen alkalmazást csak kapsz nálam és jobb lesz, mint pincérnek lenni. Néha meg is íngat, de hamar eloszlik ez a gondolatom, hogy itt hagyjam a szép pályát.

Elképzelem magam, mikor valamelyik szabó- vagy pékműhelybe, hogyha ott dolgoznék és vasárnapjaim szabadok lennének, milyen jó lenne, de valahogy mégis, nem mintha lenézésből, de úgy 50 százalékkal feljebb érzem magam, mint egy más iparos, ha fel szabadulok, talán még egy újságíróval sem cserélnék pályát. (Bocsánat a megsértett uraktól.)

Ugyan a mi szakmánk nem annyira lenézett, mint inkább a bent dolgozó személyzeté, pedig tessék csak elképzelni, reggeltől későig dolgozni és nemcsak testi, de szellemi munkát is kell végezni és erre persze nem gondolnak azon urak, akik bizony néha fel-

bosszantanak bennünket. Aze előtt mindig csudálkoztam éthordóm birka-türelmén, de most már én is megszoktam, mint annyi sok kolléga és csak gyönyörűségnek találok a vendég bosszuságát. Persze ezt meg kefi szokni.

Tudom, hogy vannak sokan, akik minket is lenéznek, nem is mindegyik nélkül, hisz' olyan gyakran lehet olvasni a lapokban, hogy egy betörés vagy gyilkosság főszereplője egy rovtomultu pincér és olyankor szinte félek, ha egy idegen vendéget látok, mert olyan szemmel néz rám, mintha engem is annak tartana.

Pedig annak az eredete onnan van, hogy a háboru után, ha valaki más munkát nem talált, egyszerűen elment pincérnek és annak jó volt ér minket, akik megszenvedünk a szakmánkért, ilyen gyalázatba hoznak. (Ne nézzenek úgy a pincérre.) Bocsánat még egyszer a megsértett uraktól.

Böske-Jóska, a pikoló.

Böske-Jóska, a pikoló flegmatikusan várta meg cikkének áttanulmányozását, majd kijelentette, hogy irt volna még a *Dayka művésznről is*, abból az alkalomból, hogy eltávozik Szegedről, de -- nem volt már több papírja.

A Szegedi Szemle

GERŐ DEZSŐ

politikamentes, tisztán városfejlesztési problémákkal foglalkozó hetilapja Szeged egyetlen ilyen természetű orgánuma

Megjelenik minden hétfőn.

Kapható a Nemzeti Sajtóvállalat necai újságbódéiban.

Megérkeztek G.F.B. gyártmányú **kötöttáru** különlegességek
mellények, jumperek, pulloverek és kabátok. **A tavaszi divatujdonságai** **rendkívüli olcsó áron**
POLLÁK TESTVÉREKNÉL Széchenyi-tér és Csekonics-utca
G. F. B. gyártmányok gyári lerakata.

Cigánysors

A szegedi színház egyik páholyában hárman ültünk: a tanár ur, kedves felesége, meg én. Az első felvonást követő szünet alatt a szereplők alakításáról folyt a szó. Ma kivételesen nem a primadonnát és partnerét választottuk ki, hanem másik két színészt, akik közül az egyik egy híres jazz-királyt, a másik egy magyar cigányprimást alakított.

Két sors. Az előbbi néhány év alatt meghódította a világot, a másik több száz éves tradíciók ellenére is lassan eltűnik a vidék éjszakai élet forgatagából.

Az öreg cigány, ma már nem ad fia kezébe hegedűt. Iskoláztatja. Vagy ha nem megy másképp, legyen inkább napszámos, vagy csavargó belőle, de ne nyuljon a hegedűhöz.

Érzik a cigányok, hogy az ő koruk letűnt. Hisz azok, kik nem rég a legfényesebb termek közönségeit szórakoztatták itthon és külföldön; azok most a külvárosi korezmák száműzöttjei lettek . . .

A nézőtér elsötétül s a színpad újra meg-elevenedik. Cigányok jönnek elő s valami régi, szomorú magyar nótát hűznek a primadonna fülebe.

A tanár ur, ki közvetlen mellettem ül, most egész közel hajol hozzám s a fülembé sugja: — Látod ott a primás mögött azt a fiatal cigányt? . . . Valamikor tanítványom volt. Most negyedéves orvostanhallgató. Nincs nagyon rászorulva, de ha néha-néha módját ejti, szívesen visszatér a hegedűhöz! . . .

Herda László.

A Városi Színház heti műsora:

Hétfő: Ida regénye.

Kedd: Ida regénye.

Szerda: A troubadour.

Csütörtökön délután mérsékelt hely-
árrakkal: Párisi divat.

Csütörtök: Ida regénye.

Péntek: Nebántsvirág.

Szombaton délután ifjúsági előadás:
A tábornok.

Szombat: Nebántsvirág.

Vasárnap: Nebántsvirág.

Vasárnap délután: A csikágói hercegő.

Ida regénye

Vigjáték 3 felvonásban. Irta: Gárdonyi Géza.
Színpadra írták: Emőd Tamás és Török Rezső

Rendező: Vándor Andor.

O Péter

Ida

Balogh János

Bogár Vince

Bogár Ella

Julesa néni

Panni

Jolán

Dr. Csorba M.

Pistike

Főasszony

Ottília nővér

Paula nővér

Kapus apáca

Fazekas

Mészkuhty

Timár

Putróki Mihály

Stern patikus

Kaszab droguista

Bodóki Pista

Doktor

Csurka cigány

Gyuri szolga

Boy

Vágó Arthur

Kormos Margit

Földényi László

Herczeg Vilmos

Wlasics Györgyi

Egyed Lenke

Peéry Piri

Bojár Lili

Szakács Zoltán

Unghváry Lacika

Uti Giza

Varga Teri

Jakabos Olga

Zala Judith

Dayka Margit

Sándor Stefi

Futó Klári

Szilassy Gyula

Rónai Imre

Sümeği Ödön

Rónai Béla

Koháry Pál

Verezy Pál

Bereng József

Gaál Ferenc

I. felvonás:

O Péter gazdag borkereskedő, apróhírlet utján akarja leányát, Idát férjhez adni. Több jelentkező közül Balogh Jánost választja. Ida belmegy de csak ezzel a feltétellel, ha a világ előtt játszák csak a házasságot, otthon azonban idegenek lesznek egymáshoz.

II. felvonás:

Négy hónapja él Balogh János Idával. Surlódások, apró civódások között telnek a napok. Lassan melegszenek össze, de mindket-

ten érzik, hogy szeretik egymást. Közben feltűnik egy nő, akiről Ida megtudja, hogy Baloghhoz valami köze van, sőt pénzt is, kapott Baloghtól. Ida összepakkol és otthagyja az urát.

III. felvonás:

A különös véletlen összehozza őket a Hungária-szálló egyik szobájában. Itt kiderül, hogy a nő Balogh nővére. Ida gyanuja tehát alaptalan volt. A pénzt azért kapta, mert Balogh családjának szükege volt rá, de már vissza is térítették. Ida és Balogh összehökülnek.

A troubadour

Opera 4 felvonásban. Szövegét írta *Cimmarano Salvator*. Fordította *Nádaskay Lajos*. Zenéjét szerzette: *G. Verdi*.

Rendező: Sziklai J.	Vezényelt: Fridl F.
Luna gróf	Bihari Sándor
Leonóra	Szász Edith
Azucena, cigányzó	P. Gaisler Lola
Manrico	Szórád Ferenc
Fernandó	Arany József
Inez, Leonora barátnője	Hegedűs Böske
Egy vén cigány	Kovács Ernő

Leonora barátnői. A gróf kísérete. Szolgák, Fegyveresek, Katorák, Cigányok, Cigány nők. Történi: részint Biskájában, részint Aragoniában. Idő: a XV. század eleje.

I. felvonás:

Az őrszobában. Fernandó, gróf Luna szolgája, költögeti az öröket és a párbetzédből megtudjuk, hogy a gróf kedvese ablakát őrizi, mert féltékeny a trubadurra. Hogy ébren tartsa a szolgákat, Fernandó elbeszéli a grófi ház végzetének történetét: Mikor a gyermekek bölcsőben feküdtek, egy cigányasszony megrentotta őket, azért a gróf máglyára vetette őt. Ennek maradt egy leánya, aki bosszút esküdött és ellopta a gyermeket, aki többet elő sem került. (Változás). Leonora kedvesét várja a Trubadurt, Manricót, akit egy harci tornán látott. Gróf Luna is megjelenik,

Leonóra a sötétben Manricónak véli és karjába rohan. Ekkor kilép Manricó és azt hiszi, hogy Leonóra hűtlen lett. Leonóra észreveszi tévedését és Manricó lábai elé borul. A két férfi kardot ránt és összecsap.

II. felvonás.

Cigánytábor a liscayai hegyekben. A tábor ébred és Azucena a cigányasszony fia, Manricónak beszél a multrol. Elmondja, hogy ellopta bosszúból a gróf egyik gyermekét. Nagy lángba akarta vetni, de izalmában a saját gyermekét dobta a tűzbe. Azucena ösztönzi Mauricát, hogy álljon bosszút Luna grófon. Mauricó levelet kap, melyből megtudja, hogy rábízták Castellor várának védelmét. Arról is értesül, hogy Laoróra kolostorba akar vonulni, mert őt halottnak hiszi. Mauricó elsiet, hogy megmentse Leonórát. (Változás). Luna a kolostorból el akarja rabolni Leonórát, de megjelenik Mauricó, lefegyverzi a gróft és megmenti Leonórát.

III. felvonás.

Luna gróf tábora. Castellót ostromolják, ahol Mauricó is van Leonórával. A kémkedő Azucénát elfogják a katonák és felismerik benne a gyermekrablót. Luna örül, mikor megtudja, hogy a fogoly Mauricó anyja. (Változás). Bern a várban Mauricó értesül, hogy Azucénát elfogták és máglyára akarják vetni, Manricó megmentésére rohan.

IV. felvonás.

Manricót elfogják és Azucénával együtt fogságba vetik. Reggel kell Manricót lefejezni és Azucénát máglyára vetni. Leonóra följánlja saját magát, Luna ezt elfogadja, de Leonóra mérget iszik. Luna vérpadra hurcoltatja Mauricót. Azucena mikor látja, hogy Mauricót kivégezték, örvöngve mondja Lunának, hogy bosszuja betelt, mert Mauricó nem más, mint Luna öccse, akit annak idején elrabolt.

Párisi divat

Operett 3 felvonásban. Irták: Békeffy István és Lajtay Lajos.

Rendezői: Sziklai J. Vezényli: Beck M.

Személyek:

Özv. Tassy Lászlóné	Uti Giza
Tassy László, földbirtokos	Tolnay Andor
Virányi Dolly színművésznő	Dayka Margit
Hoffmann Jenő divatszálontulajdonos	Vágó Arthur
Méltóságos asszony	Egyed Lenke
Egy kopott hölgy	Kurusa Margit
Manci kisasszony	Sz. Patkós Irma
Malvin kisasszony	Wlassits Györgyi
Tivadar ur	Páger Antal
Recege boltiszolga	Veszely Pál
Boy	Burányi László
Mici szobalány	Kelety Erzsé
Gábor inas	Csonka Antal
Ujságárus	Kovács Árpád

Történik az I. felvonás Hoffmann Jenő divatszálójában, a II. felvonás Hoffmann hüvösvölgyi villájában, a III. felvonás Tassy László budapesti legényakásán. Idő ma.

Nebántsvirág

Operett 4 felvonásban. Irták: H. Méilhac és A. Milaud. Zenéjét szerzette: Hervé. Fordították: Rákosi Viktor és Ewa Lajos.

Rendezői: Sziklai J. Vezényli: Beck M.

Személyek:

Denise de Flavigny	Dayka Margit
Chateau Gibus gr. őrnagy	Vágó Arthur
Szinigazgató	Herczeg Vilmos
Celestin	Páger Antal
Fernand de Champlatreux	Tolnay Andor
Loriot őrmester	Veszely Pál
Gusztáv, hadnagy	Gaal Ferenc
Róbert, hadnagy	Rónai Béla
Rendező	Rónai Imre
Fejedelemasszony	Uti Giza
A zárda kapusnője	Kurusa Margit
Corina, színésznő	Bojár Lili
Gimlette, színésznő	Varga Teri
Lidia, színésznő	Németh Giza

Szilvia, színésznő

I. növendék
II. növendék
III. növendék
IV. növendék
Apáca
Katona

Trunkó Böske
Bagossy Mária
Gál Mária
Zala Judit
Ilkó Emmi
Hegedüs Böske
Ekecs János

I. felvonás.

Celestin a Fehér Galambok zárdájának orgonistája operettet írt Floridor álneven, melyet a színház el is fogadott előadásra. Denise kisasszony, növendék, a zongoraórákon megtanulta Celestintől a primadonna szerepét. Celestin készül a premierre.

II. felvonás.

Celestin és Denise megszótktek a zárdából. Az őrző elfogta a szökevényeket és behozta az előadásra jelen lehessenek. Corinna, a primadonna, lemondja az előadást, nagy a kétségbeesés, mikor előáll Denise azzal, hogy ő eljátsza a szerepet. Beugrik és sikert arat. Előadás után azonban megszótknek.

III. felvonás.

vitte a tisztii garnizonba. Ott felismeri a szerzőt és nagy mulatozás keletkezik. Közben meghívják őket Champlatreux hadnagy legénybucujára, aki pedig rem más, mint Denise nőlegénye, de nem ismerik még egymást. Innen visszajönnek a zárdába.

IV. felvonás:

A zárdában Denise és Champlatreux egymásra ismernek és kimagyarázkodnak. Boldog pár lesz belőlük.

A tábornok.

Színmű 3 felvonásban. Irták: Zilahy Lajos. Rendezői: Vándor Andor.

Személyek:

Szikszóy altábornagy	Tarnay Ernő
A grófnő	Komjáthy Mária
Judith	Pártos Klári
Valentin	Kormos Margit
Dr. Lausch főorvos	Hercegh Vilmos
Dr. Korponai tanársegéd	Nagy György
Pásztorné	Uti Giza
Márkus hadnagy	Szilassy Gyula
Hordóssy hadnagy	Oláh Ferenc

Rácz tisztiszolga
Székely László főhad-
nagy
Keresztes főhadnagy
Sarkadi hadnagy
Schulek kapitány
Örmester
Műtösné
Késmárki
Apáca
Zászlóaljparancsnok
Altiszt
Pásztor Imre

Veszely Pál
Kovács Károly
Fodor Emil
Sümegei Ödön
Rónai Béla
Szilágyi Aladár
Hercegh V.-né
Rónai Imre
Vargha Teri
Marinkovics
Kovács Árpád
Csonka Antal

Az első és második felvonás egy határszéli városka kórházában, a harmadik felvonás első képe a haretéren, a második felvonás az állomáson játszódik.

A csikágó hercegnő

Operett 2 felvonásban, elő- és utójátékkal.
Szövegét írta: Julius Brammer és Alfréd Grünwald. Fordította: Stella Adorján és Kulinyi Ernő. Zenéjét szerzette: Kálmán Imre. Rendező: Sziklai Jenő. Karmester: Beck Miklós.

Előjáték: *Miss Mary táncolni óhajt.* — Első felvonás: *A trónörökös.* — Második felvonás: *A csikágó hercegnő.* — Utójáték: *Happy end!*

Személyek:

XXVII. Szaniszló	Vágó Arthur
Sándor Boris trónörökös	Tolnay Andor
Rosemarie Szonjuska hercegnő	Dayka Margit
Gr. Bajakovics p. ü. min.	Hercegh Vilmos
Perolin márkí	Veszely Pál
Gr. Negresco, adjut.	Szilassy Gyula
Max) morániai * *
Sztaniszló) * *
Alexis) hercegek * *
Fálffy hadnagy	Gaál Ferenc
Kövecssy, főhadnagy	Rónai Béla
Vörös, főhadnagy	Ekecs János
Földyarmester	Szilágyi Aladár
Benjamin Lloyd	Rónai Imre
Mary, leánya	Harmath Hilda
Bahnuy, Lloyd titkára	Páger Antal
Az amerikai követ	Szordás György
A titokzatos idegen	Szakáts Zoltán
Lajos, bárirogzató	Nagy György
Banda Marci, primás	Sümegei Ödön

KASS Renaissance Bar

Minden este a
ragyogó, világvárosi
u j m ü s o r
bemutatása.

Givész

Megjöttek az argonauták

Mert hát megérkeztek szép Spanyolhonból a szegedi argonauták. A leghamarább a tisztí fődoktor érkezett meg és szörnysüéges dolgokat regélt az utról. Azt ujságolta, hogy nem láttak semmit. Az egyik argonauta a spanyol határon megvásárolta egy spanyol tanárnak spanyolországi utleirását magyarul és azt olvasta nagy élvezettel az egész idő alatt. Igy rem láthatott semmit Primo de Rivera földjéből. A többiek pedig leveleket, képeslapokat irtak, banketteztek és aludtak. Ezek már többet láttak valamivel, akarla-akaratlanul meglátták a spanyol városok és tájak egyes részleteit a — képeslapok képes felén.

A rossz nyelvek viszont azt mondják, hogy a tisztí fődoktor azért haragszik, mert a társaság nem vállalta — ciceronenak, nem tartotta be a nagy gondal összeállított utiprogramját. A nagy Globetrotter ebben tulyos presztizssérelmet látott és ezért hagyta ott a társaságot valamivel hamarább.

— Őrült spanyolok, — kiáltotta halkan a határon, de azt nem lehetett megállapítani, hogy kinek szólott ez a kiáltás.

Ezt a dalt pedig állítólag a szegedi argonauták énekelték a vonatban, amely hazahozta őket. Ezért sem vállalunk felelősséget.

*Voltam kiküldött Sevillában,
Szeged képét viseltem én,
Torreádorok hazájában,
Legény legyen az, ki legény.*

*Nem hoztunk szégyent városunkra,
Becsületünkre válik ez.
Alfonz királytól nevet nyerénk,
S ez: Rodrigo Nap Lopez.*

*Atestiünk sok, nemes kalandon,
Lovagi módra küzködénk;*

*És don Quichote de la Mancha
Bekéredzkedett miközénk.*

*Bejártunk sok szép falut, várost,
És szélmalmokkal harcolánk;
Tanulmányoztuk ezenközben
A gyöngge spanyol paprikát.*

*Megnéztünk egyszer Granadában
Egy véres bikaviadalt;
— Fel, Torreádor! — énekeltük,
A hidalgókkal ezt a dalt.*

*És most megjöttünk, büszkén, bátran,
Miért is voltunk kinn, miért?
Igen, tudom már, mindahányan
Hoztunk haza spanyol — tallért.*

Öregedők töprengése

*Tudod-e, hogy aki elmegy,
multjának is megkegyelmez,
s édes-búsan vallja be, hogy
övé volt a régi jelmez,
övé, kire nyugalom vár?*

Lehet, lehet, nem tudom már!

*Tudod-e, hogy ki virrasztott,
valamikor ágyad felett;
puha szírvvel, csakhogy aludj;
tudod-e, ki melengetett
s ki jár hozzád ma is holtan?*

Nem emlékszem, nem én voltam!

*Tudod-e, hogy te is voltál
szegény aki rögöt rágott,
s kignújtotta feneketlen,
szűz lelkét: az ifjúságot
s fölbuzdult e merész tetten?*

Nem, nem, ilyen nem lehettem!

*Tudod-e, hogy gyötrődöttél s a
világ előtt táncra kelve,
te voltál a nyomorultak*

siró-rívó fejedelme,
aki hitt a győzelemben?

Soha, soha, lehetetlen!

Tudod-e, hogy te is voltál
kamasz, aki imát mondott

s szerelemre sóvárogva
összedalolt sok bolondot,
mert ugy űzte, hívta két szem?

Nem emlékszem, nem emlékszem!

BERCZELI ANZELM KÁROLY.

Autó és motor

Impressziók a D. A. C. turautjáról

Immár két hete, hogy lezajlott a D. A. C. „S” kerületi két napos propaganda turája, de a kiválóan sikerült kirándulás fölött még ma sem tértek napirendre a résztvevők, annyi kedves emlék, annyi kellemes impresszió maradt meg utána. Ha másra nem is lett volna jó ez a kirándulás, annyi haszna feltétlenül van, hogy egész sereg embert tett a motor, az autó lelkes hívévé, sőt a laikusok érdeklődését is felkeltette a huszadik század legfűgőbb, legmegbízhatóbb és legkényelmesebb közlekedési eszköze iránt.

A legnagyobb sikere — ebben hazafias szempontok is közrejátszanak — Fabritzky Istvánnak volt, aki két magyar gyártmányú „Magosix” kocsival vett részt a turában. Az egyik, amelynek volánjánál maga Fabritzky ült, hat hengeres, csukott négyülékes gyönyörű alkotmány volt, a másik ugyancsak hat hengeres, négyülékes nyitott kocsis és ezt Bárd Lipót, a Tauril Pneumatik Rt. igazgatója vezette. Mind a két kocsis Cordatic gummival futott és az egész uton egyikkel sem történt baj. A közel hatváz kilométeres utat zökkenő nélkül tették meg a Magosixek, még csak egy csavar sem lazult meg az uton, pedig a csukott kocsis terhelése nagyobb volt a szokottnál. Fabritzkyt kívül ebben a kocsiban ült Sikorkszky Jenő tanár, Szakraida Frigyes tüzérszá-

zados, egy újságíró, aki a kilenc defektussal sujtott Fiat kocsis utasa volt előbb és egy soffőr. A nyitott kocsiban ifj. dr. Dobay Gyula ült bájos feleségével és sógornőjével, Déghy Pirivel. Mind a két kocsis nagyszerűen bírta a tempót, akármilyen nagy sebességet diktált Shvoy tábornok vezérkocsija, a Magosix mindig az előtte haladó kocsis nyomában volt. Az utat nyolevan-nyolevanöt kilométeres átlagsebességgel tette meg. Képünk a Kalocsán készült és a csukott Magosix kocsit ábrázolja. Az autótól jobbra Fabritzky István áll.

Repül a nehéz fés...

Riport-regény. Irja: Iksz.

Szentül hittem, hogy kis regényem ezt a folytatását már Párisból írom és kinevettem volna azt, aki kételkedik hitemben. És most szégyenkezve vallom be, hogy még mindig itt ülök Szegeden, tétlenségre kárhóztatva. Nem utazhattam el, olyan akadályok tornyosultak szándékom elé, amelyekkel nem birkózhattam meg.

Ugy történt, hogy már teljesen készen voltam az elutazásra, amikor

idézőt kaptam a rendőrségtől.

„Idézés bűnügyben” volt a hivatalos invitálás címe, de a szövege nem árulta el, hogy milyen bűnügy, hogy kinek a bűnügye. Csak annyit olvashattam ki belőle, hogy szerdán délelőtt tizenegy órakor a törvényes következmények terhével jelenjek meg dr. Papp Menyhért rendőrkapitány hivatalszobájában.

Izgatottan hívtam föl Papp Men-
cit, hogy megérdeklődjem tőle az idézés okát, magyarázatát, de sajnálkozva jelentette ki, hogy nem árulhatja el, mert az egyelőre hialos titok. Arra kértem ezek után, hogy hallgasson ki korábban, hallgasson ki már szombaton.

Lehetetlen — mondta kurtán Papp Menyhért — csak szerdán délelőtt tizenegy órakor hallgathatlak ki.

— De énnekem ma halaszthatatlan üzleti ügyben el kell utaznom.

Majd haza jössz szerdáig.

Párisba utazom.

Ilyen körülmények között oda nem utazhatsz.

— Ne tréfálj Menci. Életbevágóan fontos ügyről van szó. Feltétlenül utaznom kell.

— Csak nem te vagy az Iksz ur — kérdezte nevetve.

Megijedtem, hogy meg tud valamit aztán hebegve tiltakoztam, majd úgy tettem, mintha nem is tudnám miről van szó.

— Pedig már azt hittem, hogy te bolondultál meg, hogy te szaladsz olyan ész nélkül önagysága után.

— Értsd meg Mencikém, hogy nem vagyok azonos azzal a barommal, de véletlenül nekem is el kell utaznom. Nem halaszthatom el az utazást. Igen fontos, halaszthatatlan üzleti ügyről van szó.

— Ne haragudj pajtás, de nem segethetek rajtad. Ez sokkal fontosabb dolog. Meg kell várnod a szerdai kihallgatást, de az is meglehet, hogy ezen a héten egyáltalán nem utazhatsz el.

Dühösen, tehetetlenségem kínzó érzetével csaptam le a kagylót. Aztán elkezdtem nyargalni az irodámban, csapkodtam az asztalt és fojtott hangon orditoztam, hogy azért is elutazom, nem törődöm semmivel, semmi közöm ahhoz a bűnüggyhez.

De már magam sem hittem abban, hogy elutazhatom. Bűnügyekkel nem lehet tréfálni. Még megeshetne az a szégyen is, hogy

körözölevelet adnak ki ellenem,

vagy pedig a határról hoznak vissza a rendőrök.

Kétségbeesve irtam meg egy hosszú táviratot Erzsébetnek, hogy közbejött akadályok miatt nem utazhatom, néhány napig Szegeden kell vesztegelnem, majd érkezésemről később értesitem. A sürgönnyt magam vittem a postára, aztán nagy busan nekivágtam a városnak. Nagyon dühös voltam. Sokszor azon kaptam rajta magamat, hogy hangosan beszélek és az emberek mosolyogva fordulnak meg utánam. Ez még jobban elkeserített. Átmentem a hidon és bebarangoltam egész Ujszegedet. A friss levegő, a csend itt magamhoz térített.

Kijózanódtam tehetetlen dühömből és beláttam, hogy nem tehetek semmit, várnom kell, hátha tényleg nagyon fontos ügyről van szó. Erzsébet meg fogja helyzetemet érteni és nem tesz majd szemrehányást késésemért.

Kinn jártam már a Szak-pálya felé, amikor azon kezdtem töprengeni, hogy mi is lehet az a bűnügy, amelyben nekem is vallomást kell tennem. Valami soha nem érzett szorongás fogott el. Eszembe jutott Molnár Ferenc egyik háborus tréfája, amelyikben a hadseregszállító nagy estélyt ad méltóságos urrá történt kinevezése alkalmából és éppen pohárköszöntőt mond a becsületes kereskedő munkájára, amikor váratlanul jelenti az inas, hogy egy detektív akar a méltóságos urral beszélni. A méltóságos ur kezéből kiesik a pohár, arca halottsápadt lesz és kitámolyog a másik szobába, ahol már várja a detektív. A végén kiderül, hogy a detektív egy kedélyes rokon, aki megakarta tréfálni a méltóságos urat. A méltóságos ur pedig még mindig remegve törölgeti izzadó homlokát és bevallja, hogy sohasem lehet az ember biztos a dolgában, ha bekopog hozzá a törvény.

Hát most énhozzám is bekopo-

gott — morfondiroztam magamban — terhelt vagyok-e vagy gyanúsított, vagy csak tanu? Mi követhettem el. Vagy miről tudhatok, amit más követett el.

A kérdés egyre jobban izgatott úgy, hogy a végén

**az én homlokomon is kiütött
a veríték.**

Kétségbeesve kutattam a multamban, kerestem valamit, amire fölépíthetem az ismeretlen vádat, mert bevallom, már vádlotnak éreztem magamat, már láttam lelki szemeimmel az öles újságcikkek címében a nevet, de még mindég nem tudtam, hogy miről lehet szó, hogy miért idéznek. Nagyon nyugtalanított az a titokzettség, amelybe Papp Menyhért burkolta ezt az ügyet. Miért titkolózik, miért nem hallgatnak ki ma, hiszen négy nap mulva sem tudok többet semmiről, mint amennyit ma tudhatok. Vagy ha más oka van ennek a terminusnak, miért nem mondja meg azt legalább, hogy miről van szó.

Már a térdem is reszketett és

ludbőrös lett a hátam.

Fázósan hajtottam föl felöltöm galérlját és úgy osontam el a lassan rügyező fák alatt, mint valami tényleges gyilkos, vagy tolvaj, aki bujkál a rendőrök elől, aki minden bokor mögött detektívet érez.

Csak nem én vagyok a falbontó betörő — kérdem ijedt-hangosan önmagamot és rémülten gondoltam arra, hogy történtek már esetek, amikor valakinek kettős élete volt, egy becsületes és egy becsstelen. Egy testben két lélek. Ilyen címen filmet is irtak. Hát-ha én is két ember vagyok. Álmomban esetleg betörő, vagy gyilkos. Nem lehet biztosan tudni semmit sem. Én is álmodtam már vad dolgokat. Emlékszem, évekkal ezelőtt sokszor zsebmetszőnek álmodtam magamat. Álmomban egyszer rajta is csíptek.

Egy ur megfogta a zsebében a kezemet.

Akkor kést rántottam elő, de kiütöték a kezemből. Lefogtak. Rugtam, haraptam mindenkit. Aztán hirtelen fölriadtam. A jobbkezem esuklója még mindig sajgott az ütéstől. Az ágy szélébe ütöttem bele álmomban.

De hátha nem álom volt. Hátha megtörtént abban a másik életemben amelyet most, ebben a néptelen, csendes ligetben, már szinte bizonyosságnak éreztem.

Minden idegszálam a pattanásig megfeszült és sokáig nem mertem visszamenni a városba. Pedig már hat óra is elmúlt és a sötétség lassan leszívárgott a lombtalan fák közé. Éhségtől, fáradságtól és a hűvös szélről elgyötörve roskadtam le az egyik padra. Itt vártam meg összekuporodva, amíg egészen besötétedett és akkor visszaosontam a városba. Az egyik kirakatüvegben megláttam arcom tükröképét. Megijedtem magamtól. Lombrózó sem álmodhatott riasztóbb gyilkosofáról.

Összetörve, holtfáradtan értem haza. Szobámban felgyújtottam a villanyt és az ismerős butorok térítettek kissé magamhoz rémült kabultságomból. Vacsora nélkül feküdtem le, pedig az ebédre is megfeledkeztem. Rógtön elaludtam.

Rettenetes álmom volt. Gyilkos voltam, betörő, akit csendörök, rendörök, detektívek üldöznek és aki gyilkolva, halálraszántan menekül. Minden bokorból, minden uccaszöglet mögül Papp Menyhért szigorú arca meredt felém.

Borzalmas éjszaka volt. A végén elfogtak és vadul ráncigáltak be a börtönbe. Felébredtem.

A szobaasszonyom rángatott.

Keljen már fel nagyságos ur, délfele jár az idő.

Nagyon vad tekintettel nézhettem rá, mert ijedten hátrált az ágyamtól.

— Nem keresett senki — kérdeztem.

— Nem. De mégis. Valaki telefonált.

— Kicsoda.

— Nem mondta meg a nevét.

— Férfi, vagy nő.

— Férfi.

— Mit mondott.

— Azt kérdezte, hogy itthon van-e a nagyságos ur. Amikor aztán megmondtam, hogy itthon van, de alszik azt mondta, hogy ne költsem fel, majd később telefonál.

— Miért nem kérdezte meg, hogy ki beszél.

— Letette a kagylót.

Ebben a pillanatban élesen, fenyegetően megszólalt a telefon csengője.

— Menjen a telefonhoz és kérdezze meg, ki beszél — sugtam rémülten az ijedt asszony felé.

Az asszony azt hitte, hogy megörültem. Ugy ment a telefonhoz, hogy nem vette le rólam a szemét. Aztán reszketve vette fel a kagylót és szól bele:

— Halló, ki beszél?... Igen, itthon van... Most ébredt föl... De ki beszél?... Nincs még felöltözve... Nem. Egész éjjel idehaza volt... Tessék már megmondani, hogy ki beszél?

— Adja ide a telefont — ordítottam az asszonyra és kitéptem a kezéből a kagylót.

— Halló!!! Ki beszél!! — rikácsoltam aztán bele a telefonba.

— Na végre, megtalálalak — szólt vissza egy ismerős hang. Tegnap óta kereslek. Elvesztél talán.

Magamhoz tértem. Az ismerős hang visszaadta az eszemet. A barátom volt, azt akarta megkérdezni, hogy

megyek-e vele hétfőn locsolkodni.
Minden husvétkor együtt jártuk ed-

dig végig az ismerősöket. Most kimettettem magamat. Azt mondtam, hogy nem érek rá, valószínűleg el kell utaznom.

— Hallottam, hogy Párisba utazol. Mikor indulsz? — kérdezte.

— Azt még magam sem tudom. Valmi ügyben idézőt kaptam a rendőrségre. Egyelőre nem utazhatom. Nem tudod véletlenül, hogy mit akarnak tőlem.

— Gondolom. Valószínűleg a Textilgyár kényszeregyezése ügyében akarnak kihallgatni.

— Mi van a textilgyárral.

— Kényszeregyezséget kért a hitellezőitől.

— És mit tudok én ebben az ügyben a rendőrségen mondani?

— Üzleti összeköttetésben állhattál a gyárral.

Elbucszunktunk. Aztán eszembe jutott, hogy tényleg volt régebben valami dolgom Kármánékkal, egyik budapestkörnyéki ismerősöm kért meg, hogy rendeljek náluk néhány ezer darab zsákot. Mászt nem is tudok rólok.

Hirtelen bizonyosnak éreztem, hogy erre szól az idéző. Egészen meg nyugtatott ez a föltevés. Mintha az a lidércnyomás, amely tegnap dél óta kinozott, egyetlen pillanat alatt megszűnt volna.

Aztán el is felejtettem majdnem az egész idézését. Szivem, lelkem ismét Erzsébettel telt meg. Csak szerdán jutott eszembe, hogy be kell mennem a rendőrségre. Kiderült, hogy nem is Papp Menyhérthez kaptam az idézőt, hanem egy másik rendőrtisztthez, aki azután közölte velem, hogy sürgőségtelenné vált a kihallgatásom. Az idézés tévedésből történt és tényleg a Kármánék ügyével volt kapcsolatban.

— Szóval elutazhatom Párisba — kérdeztem a rendőrtisztától.

— Hogyne. Semmi akadályja nincs. Az ön vallomására illetve kihallgatására nem is lesz szükség.

— Köszönöm.

Boldogan, felszabadulva mentem ebédelni, majd ebéd után ismét sürgönyöztem Erzsébetnek — egész vagyont költök már sürgönyökre — hogy vasárnapra Párisban leszek.

(A jövő héten folytatom.)

Aki megindult a lejtőn

*Aki megindult a lejtőn,
Annak mindörökre vége;
Nappal ezek ellen harcol,
Éjjel mérget önt sebére.*

*Elpusztulhat, vagy kidőlhet,
Ahogyan a kedve tartja;
Szánakozni soha senki,
Emberfia nem fog rajta.*

*Minden perce keserű lesz,
Minden tettje átkozott tett,
Elesett, mert gyöngye volt és
Elhagyott és átkozott lett.*

*Bárhová tér, lába mindég,
Beleragad a hínárba;
Míg valami szomorú ág
S egy rossz kötél meg nem szánja.*

Este

*Mind így jár az, aki vár még;
Megöleli, —
Megesőkolja egy nagy árnyék.*

*Szegény szeme könnybe lábad,
Ugy hallgatja,
Távolból a bus nótákat.*

*Tudja jól, hogy nem érdemes
Sem busulni, sem örülni,
És mégis fáj,
A könnyet letörülni.*

RAB GÉZA.

Illatszer és pipere cikkeit

vásárolja a

»SZÉCHENYI«

ILLATSZERTÁRBAN

(Kék Csillag Áruház mellett)

Legolcsóbb bevásárlási forrás!
Széchenyi tér 15. Kiss D.-palota.

A

Magyar Hírlap

a legolcsóbb, a legtartalma-
sabb, a legerősebb
napilap.

Kérje telefonon **300**-ast

VAGY

„KÉRYAUTÓTAXI”

Asztalosmesterek **Butorcsarnoka**
Szeged, Dugonics-tér 11. sz. -:- Telefon 8-92.

*Elegáns ebédlők, hálóh, férfiszobák olcsó
áron, kedvező fizetési feltételek mellett.*

REMINGTON írógépek képviselője.

Portable 20 pengős havi részletre. Használt gépek 40 P-től. Speci-
ális amerikai rendszerű irodabutor-gyár. Javító műhely. Az író és
sokszorosító-gépek kellékeiből nagy raktár.

WIRTH és RENGEY, Horváth Mihály ucca 7. Telefon 12-21.

Az eddiginél még előnyösebb feltételek mellett vehet mindenki

**gáztakarék tüzhelyeket,
vizmelegítőt, vasalót stb.**

a helybeli légszuszgyárnál. A legjobb világhírű gyártmányokból
most érkeztek hatalmas készletek. Érdeklődni lehet 9-12 óra között.

Telefon: 2.

Figyelem! 1929. évi április havában Kölcsey uccai fő-
nyesen berendezett és felszerelt bemutató- és
előadótermeinkben üzemi használatban lát-
hatók az összes elektromos háztartási készü-
lékek, valamint valamennyi típus gáz-viz-
melegítők, gázkonyhák, gázkályhák stb. stb.

Bemutató és megtekintés díjtalan!

Minden kötelezettség nélkül!

A LÉGSZUSZGYÁR IGAZGATÓSÁGA.

Június tavasz!

Szineken nazar
Del-Ála Modellekkel!

Elsőrendű női fekete
és barna pántoscipő

17-

Drapp kivágott cipő

22-

Elsőrendű női fekete
pántoscipő lakkdíszszel

17-

Női lakk pántoscipő

22-

Elsőrendű női barna
pántoscipő lakkdíszszel

19⁵⁰

Elsőrendű fekete
férfi félcipő lakkorral

19⁵⁰

Drapp pántos
divatcipő

19⁵⁰

Elsőrendű fekete
férfi magascipő

22-

Férfi zoknik.....

1⁹⁰

Női harisnyák.....

1⁹⁵

Nagy választék kigyóbőr divat cipőkben!
Eredeti párisi modellek!

Del-Ála

Szeged, Kárász-u. 14.